

Landsledelsens beretning for Danmarks Kommunistiske Partis virksomhed 2009-12

Landsmødet den 26.-27. september 2009 i Århus valgte en landsledelse på uændret 13 medlemmer, som trådte sammen til et kort møde umiddelbart efter landsmødets afslutning og genvalgte Henrik Stamer Hedin til *formand*. På sit konstituerende møde den 31. oktober og 1. november konstituerede landsledelsen sig med et *forretningsudvalg* bestående af Henrik Stamer Hedin (formand), Gitte Thomsen (næstformand), Henning Grønvold, Anker Schjerning og Esben Hansen (ungdomsansvarlig). Desuden nedsatte landsledelsen et *økonomiudvalg* (Hilmar Kirkegaard Mikkelsen, kasserer, Gitte Thomsen og Gerhard Wehlitz), et *internationalt udvalg* (Henning Grønvold, Bjarne Nielsen, Finn Hermann, Peder Pedersen og Henrik Stamer Hedin) og et *EU-udvalg* (Bent Hansen, Gitte Thomsen, Henning Grønvold, Finn Hermann og Lene Mikkelsen, ikke medlem af landsledelsen). Til redaktør for det "nye" *Skub* (se herom nedenfor) udpegedes den siddende redaktør Henrik Stamer Hedin, og i *redaktionsudvalget* indtrådte desuden Henning Grønvold, Elsa Mortensen og Louise Pedersen (ikke medlem af landsledelsen). Landsledelsens ønske var, at det *faglige udvalg* skulle fortsætte som hidtil, men landsmødet havde valgt at sammensætte landsledelsen sådan, at ingen af udvalgets medlemmer blev valgt med undtagelse af Bjarne Nielsen, som ønskede at udtræde af udvalget, da han efter at have skiftet arbejdsplads ikke længere var fagligt aktiv. Dermed var ingen fulgyldige landsledelsesmedlemmer medlemmer af udvalget, som dog omfattede to suppleanter (Henning Jakobsen og Nadi Bawandpour). Peder Pedersen accepterede at være ansvarlig for udvalget over for landsledelsen. Landsmødet besluttede, at der skulle nedsættes et *agitations- og propagandaudvalg* ("agitpropudvalg"), og til dette udpegedes Bjarne Nielsen, Esben Hansen, Anker Schjerning og Henrik Stamer Hedin; blandt udvalgets første opgaver var tilrettelæggelse af det nye medlemsblad (se herom nedenfor) samt publikation af partiets programdokumenter, ligesom administration og redaktion af hjemmesiden blev lagt ind under udvalget; Bjarne Nielsen fortsatte som webmaster. I medfør af den arbejdsresolution, landsmødet vedtog, besluttedes det endelig at nedsætte et *skolingsudvalg*, som Henrik Stamer Hedin blev ansvarlig for; denne opgave blev senere overtaget af Anker Schjerning, der til gengæld udtrådte af agitpropudvalget.

De hidtil kun på papiret eksisterende freds- og solidaritetsudvalg og hjemmesideudvalg blev lagt ind under hhv. internationalt udvalg

og agitpropudvalget. Forretningsudvalget overtog ansvaret for samarbejdet med de øvrige kommunistiske partier i Danmark efter de linjer, som arbejdsresolutionen foreskrev.

Landsledelsen besluttede endvidere at tilstræbe en skarpere arbejdsdeling mellem ledelsens plenarforsamling på den ene side og forretningsudvalg og specialudvalg på den anden, således at der fremover skulle holdes færre plenummøder, men med større fokus på en overordnet politisk dagsorden, mens organisatoriske tiltag og detailspørgsmål skulle overlades til udvalgene. Der er overordnede organisatoriske spørgsmål, som nødvendigvis må forelægges landsledelsen, men som hovedregel og med et vist held har landsledelsen perioden igennem arbejdet efter disse retningslinjer.

I alt har landsledelsen i løbet af kongresperiodens knap tre år holdt 12 møder, hvoraf 5 udvidede, og der er planlagt endnu et udvidet landsledelsesmøde inden kongressen. Som afslutning på genforeningsdebatten (se nedenfor) har DKP's og KPID's landsledelser desuden holdt et fælles udvidet møde.

Forretningsudvalget har holdt 26 møder samt 3 fællesmøder med KPID's FU og planlægger ligeledes endnu et møde inden kongressen. Sekretariatet har været bemannet med adskillige aktivister, hvoraf Bjørn Jakholm, Birthe Hansen, Ejnar Olgenkjær, Per Feldballe Eriksen og Terkild Marker har holdt faste åbningstider i partibutikken på Frederikssundsvej. Per Feldballe Eriksen har overtaget bogholderiet efter Birthe Hansen, der dog fortsat yder en stor indsats,

En verden i krise

Landsmødet i 2009 blev afholdt i krisens tegn. Også de tre år, der er gået siden da, har verden befundet sig i den økonomiske krises greb.

Det er for længst en banalitet at sige, at kapitalismen gennemlever sin alvorligste krise siden 30'erne. I Europa, Nordamerika og Japan har den generelle trend i disse års samfundsmæssige produktion peget nedad, arbejdsløshedskurven opad. I en række store udviklingslande går det lidt bedre; i de øvrige går det lige så skidt, som det altid har gjort.

Selv om krisen "kun" er den næstalvorligste i kapitalismens historie, ser det mere og mere ud til, at den i sine virkninger bliver endnu mere destruktiv end 30'ernes. Den har allerede bragt adskillige regeringer til fald, og de byrder, der bliver pålagt samfundene for at redde den spekulations- og bankkapital, som udløste krisen, truer med at kvæle alt, som ikke direkte tjener

kapitalismen til profitkilde. I 30'rne bredte den erkendelse sig allerede i krisens første år, at man ikke kan spare sig ud af en økonomisk verdenskrise, og den ekspansive økonomiske politik, der kom ud af denne erkendelse, førte paradoksalt nok til, at 30'rne ved siden af at være et kriseår ti også blev et moderniserings- og udviklingsår ti; i dag er offentlige besparelser efter 4 års forløb stadig mantraet, og følgerne er katastrofale for både økonomi, samfundsliv og kultur.

Selv om vi grundlæggende har at gøre med en klassisk krise, har den dog også sin baggrund i et fænomen, som er nyt - den helt uoverskuelige finansialisering af kapitalismen, som ikke alene involverer banker, investeringsbanker, finansieringsinstitutter, kapitalfonde, men også de store pensionsfonde/kasser og forsikringsselskaber samt de store transnationale koncerner, der har overført overskudsprofit til finanssektoren. Dette gigantiske globale finansielle netværk er dybt afhængigt af hurtige og kortsigtede transaktioner for, som en direktør for en stor amerikansk investeringsbank udtalte i 2007, "hele tiden at holde sig i bevægelse ligesom hajen, der dør ved længere tids stilstand".

Ifølge McKinsey Global Institute voksede de finansielle værdiers andel af verdens samlede materielle produktion fra 109 procent i 1980 til 316 procent i 2005. Siden er andelen blevet større og kontrollen med disse værdier endnu mindre. Siden 1990 er den finansielle gæld i Europa steget hurtigere end i USA: I 2005 udgjorde de finansielle aktiver i Eurozonen 303 procent af landenes BNP, og på verdensplan er værdien af de finansielle derivater vokset til 286.000 mia. dollars. Dvs. summen af samtlige finansielle aktiver og passiver og den daglige handel overtrumfer den almindelige handel med varer og tjenesteydelser mange hundrede gange.

Tilføj så forsikringsselskaberne og pensionskasserne til dette billede, og det står klart, at meget store dele af samfundsøkonomien og de almindelige sociale trykhedsforanstaltninger er dybt indvævet i hele denne skrøbelige finanskonstruktion. Læg hertil de store kapitalfondes hærgen inden for erhvervslivet - dvs. i realøkonomien - ved for lånte penge at opkøbe store og velfungerende virksomheder for gennem lynhurtige omstruktureringer, opsplittings og out-sourcing at trække den størst mulige profit ud på så kort tid som muligt. Disse virksomhedsovertagelser, virksomhedsfusioner mv. har sat større dele af det produktive erhvervsliv under administration af kapitalfonde. Tusindvis af jobs er blevet flyttet til

lavtlønslande. Sociale ordninger er blevet suspenderet, og al produktion, der ikke levede op til ganske bestemte profitkriterier, er blevet nedlagt eller solgt fra - uden at nogen regeringer for alvor har kunnet gribe ind. De samme kapitalfonde er finansieringsmæssigt intimt forbundne med de store banker og investeringsbanker, som den anden vej rundt aggressivt har lånt penge til husholdningerne med det ene formål at øge det private masseforbrug på trods af en faldende lønrate hos arbejderklassen og middelklassen i hele den vestlige verden.

I 2007 brød dette korthus sammen, og vi fik den krise, vi står i den dag i dag. Den sparepolitik, hvormed politikerne, især i EU, har reageret på krisen, har kun gjort ondt værre: Hele nationer er blevet forarmet, mens de værdier, der er hugget fra almindelige arbejdende mennesker og pensionister, kastes ud i ny spekulation med det resultat, at den finansielle aktivitet efter et kort og svagt dyk i 2007-08 nu igen er på himmelflugt mod stadig stigende mangefold af den materielle produktion. Dermed cementeres krisen, og EU - og især eurozonen - står ved indgangen til en ny recession. Man har talt om et "double-dip", dvs. at krisen efter at være stilnet lidt af tager fat igen. Skal vi nu til at tale om "triple-dip" - altså et tredje tilbagefald uden, at krisen er blot nogenlunde overvundet?

Denne udvikling rejser spørgsmålet: Har kapitalismen nået sin grænse? Kan den overleve? Har krisen sat socialismen på dagsordenen?

Et land på skillevejen

Danmark er et EU-land, og filosofien bag EU's krisepolitik er også et helligt dogme for skiftende danske regeringer: Krisen betyder, at vi alle sammen mangler penge, og derfor skal der spares, eller vi skal arbejde mere. De to ting kommer reelt ud på ét, og de er lige forkerte (også hvis man ser bort fra spørgsmålet om, hvor man vil skaffe de ekstra arbejdspladser). Krisen kan kun bremses ved, at den "fiktive kapital", som Marx kalder den kapital, der skabes af spekulationsbobler, destrueres og den overskudsprofit, som den er udsprunget af, inddrages og overføres fra spekulation til offentlige forbrugs- og investeringsformål. Men det er ikke det, der sker - tværtimod.

S-R-SF-regeringen har på det økonomiske område i alt væsentligt overtaget den borgerlige regerings politik og har ikke antydning af et alternativ at byde på; også for den nye regering gælder det at stille finansmarkederne tilfreds. Ansvarer derfor ligger i høj grad hos de Radikale, der har forladt deres tidligere

socialliberale kurs og adopteret EU-kraternes markedslogik. Det så Løkke Rasmussen klart, og han fik de Radikale med på den famøse efterlønsreform, øjensynligt i den hensigt at splitte oppositionen. Det lykkedes ikke, men den nye regering var tvunget til at overtage reformen, selv om den stred mod alt, hvad både Socialdemokratiet og SF (og i øvrigt også Venstre) tidligere havde lovet. Også på andre økonomiske områder er det de Radikale, der dikterer regeringens politik.

Det kan i fremtiden meget vel blive nødvendigt at gøre op med et af de grundlæggende dogmer i dansk parlamentarisk politik, alliancen mellem arbejderpartierne og de Radikale. De Radikale er ikke det husmands- og skolelærerparti, det engang var, men et parti for de velbjærgede, hvis politiske værdier i dag har meget lidt til fælles med arbejderbevægelsens. Den traditionelle alliance mellem radikale og socialdemokrater afspejlede den arbejder- og bondeenhed, som også bar Oktoberrevolutionen og de efterfølgende europæiske revolutioner og den socialisme, vi kendte i Europa i en menneskealder. Hvis arbejderbevægelsen ønsker igen at kunne sætte en dagsorden, må den åbenbart konstruere et nyt politisk alliancekoncept. Hvordan?

Valget, der bragte den regering til magten, som så åbenlyst er i splid med sig selv, betød også et gennembrud for Enhedslisten. Det er et resultat, man burde kunne glæde sig over, og Enhedslisten har da også i en række spørgsmål taget fornuftige standpunkter og været i stand til at trække regeringen lidt til venstre. Men Enhedslisten er fortsat præget af opportunisme og uselvstændighed i storpolitiske spørgsmål. Det gav sig udslag i støtten til krigen mod Libyen, og det har senest igen givet sig udslag i opbakning til reaktionære kræfters forsøg på at misbruge en sportsbegivenhed til at lægge pres på den ukrainske regering til fordel for en anløben højrepolitiker. Denne opportunisme har sine rødder i nogle venstresocialistiske kræfters mangelfulde analyse af - og dermed manglende evne til at engagere sig på den rigtige side i - klassekampen, dels i det moralske forfald, der ramte den kommunistiske bevægelse, og som vi først nu er ved at arbejde os ud af.

Danmark har som så ofte før valgt side med de mest reaktionære strømninger, og de danske venstrekræfter har stort set, om end i vekslende omfang, fulgt trop. Spørgsmålet er, hvordan vi vender denne udvikling. Hvordan mobiliserer vi det danske folk til effektiv kamp mod krise- og krigspolitik? Hvad er kommunisternes rolle?

Politiske initiativer

Arbejdsresolutionen fra landsmødet i 2009 bestemte, at DKP's initiativ fra februar 2009, *Krisen kalder på aktivitet og alternativer*, skulle "videreføres med sigte på afholdelse af en bred konference i løbet af 2010". Det skete. Partiet udsendte den 17. januar 2010 en ny *Henvendelse til alle demokratisk og socialt indstillede kredse* med forslag til "fælles forberedelse af en konference om demokratiske og socialistiske alternativer til den kapitalistiske globalisering" (se *Skub* nr. 2 for 2010).

Henvendelsen mandede ud i et møde i Ringsted den 18. april om "skabelse af en national samling med globalt perspektiv mod kapitalismens kriser og deres ødelæggende virkninger". Appellen havde ikke vakt større genklang uden for den kommunistiske bevægelse, sådan som det ellers var hensigten, men til gengæld lykkedes det at samle alle fire kommunistiske partier i Danmark til en livlig og frugtbar debat; et referat fra mødet blev bragt i *DKP-nyt* nr. 3, 2010. Trods en generelt positiv holdning fandt mødedeltagerne dog, at partiets udspil ikke var præcist nok til at danne grundlag for det fælles initiativ, der var hensigten, og mødet fik derfor ingen umiddelbare følger. Med henblik på en præcisering og konkretisering af dette "brede initiativ", som det mere uformelt blev kaldt, indledte partiet efterfølgende under Anker Schjernings ledelse et udvalgsarbejde, der dog ikke førte til håndgribelige resultater - med mindre man vil se det seminar om "Fremtidens krav til program og strategi", der blev afholdt i Odense den 14. april i år, som et sådant resultat. Igangsætteren var igen Anker Schjerning, arrangørerne de tre syddanske partidistrikter, og også her var debatten frugtbar. Men tilbage står stadig at føre "det brede initiativ" ud i livet; der er i allerhøjeste grad behov for det og for at formulere de paroler, der kan bære den nødvendige folkelige samling og mobilisering, og det er en opgave, partiet må tage meget alvorligt i den kommende kongresperiode.

Det "brede initiativ"s (foreløbige) skæbne var endnu en understregning af det, vi godt vidste i forvejen: At kommunisternes splittelse er en alvorlig hæmsko for evnen til at tage virksomme politiske initiativer. De 4 partier, der som nævnt var repræsenteret i Ringsted, er hver for sig for svage med få hundrede medlemmer eller færre, og indbyrdes mistro (til dels velbegrundet) stiller sig gang på gang i vejen for at lægge kræfterne sammen. I de første år af det nye årtusind var der gjort vellykkede tilnærmelsesforsøg, som skabte grobund for en optimisme, der gjorde det muligt at tale om en kommunistisk

enhedsproces; men den blev afbrudt, da det daværende DKP/ml indledte separate sammenlægningsforhandlinger med KPiD og senere gik sammen med en udbrydergruppe fra dette parti i et nyt Kommunistisk Parti (KP). Siden havde processen stået i stampe, og på landsmødet i 2009 var der et almindeligt ønske om at sætte den i gang igen og flere forslag til, hvordan det skulle gøres. Landsmødet besluttede sig i sin arbejdsresolution for en fleksibel model:

DKP skal søge tilvejebragt grundlag for en kommunistisk genforening ved at opbygge den størst mulige grad af enhed med hvert enkelt af de eksisterende kommunistiske partier og grupperinger. Der skal findes veje til at engagere de mange, der føler sig som kommunister, men ikke er organiserede i noget parti.

På dette grundlag blev spørgsmålet om kommunistisk enhed og om strategien i enhedsprocessen gjort til hovedemne på et enkelt (udvidet) landsledelsesmøde i 2010 og på de to første landsledelsesmøder (hvoraf ét udvidet) i 2011. Landsledelsen samlede sig mere og mere om den holdning, at hvor man tidligere havde talt om tre jævnbyrdige partier, måtte det nu, som situationen havde udviklet sig, være det historiske DKP, der blev det naturlige midtpunkt i en fornyet enhedsproces, og at der derfor ingen modstrid var mellem at søge "den størst mulige grad af enhed" med de andre partier og at udvikle DKP's egen politik og handlekraft; det sidste var tværtimod en forudsætning for det første.

Mens denne afklaringsproces stod på, henvendte KPiD sig til DKP med en forespørgsel om, hvordan vi stillede os til en genforening af de to partier efter tyve års adskillelse, og denne henvendelse kom til at indgå i debatten. Holdningen til en genforening var gennemgående positiv; mange mente endda, at det kun kunne gå for langsomt, og den 33. kongres, der var planlagt til at finde sted i efteråret 2012, blev fremrykket til den 16.-17. juni, tre uger efter KPiD's kongres, som forventedes at træffe beslutning om genforeningen. Men der var også skeptikere, som frygtede en overtagelse på KPiD's betingelser, herunder især en distancering fra Enhedslisten, og fandt det afgørende at holde fast i, at enheden skulle omfatte alle tre (eller fire) kommunistiske partier.

Flertallets holdning var imidlertid, at der var tale om en invitation fra KPiD, som der måtte siges ja til, og at dette var i klar overensstemmelse med landsmødets beslutning, uanset at

invitationen kun gjaldt DKP og ikke også f.eks. KP. At der taltes om enhed mellem DKP og KPID, betød efter flertallets mening ikke, at andre skulle udelukkes fra at slutte sig til processen; men der sigtedes som det første og afgørende skridt mod en genforening af Danmarks Kommunistiske Parti, som det eksisterede op til splittelsen i begyndelsen af 90'erne. Det var dette skridt, det i løbet af efteråret 2011 besluttedes at lægge op til en medlemsdebat om på 5 regionale fælles medlemsmøder i løbet af foråret 2012, idet det ikke mindst for KPID var et klart ønske, at der ikke denne gang skulle være tale om en sammenslutning fra toppen, men om en ægte organisk genforening diskuteret og besluttet af medlemmerne. Medlemsdebatten skulle afsluttes med et fælles udvidet landsledelsesmøde, hvor der skulle forsøges konkluderet på debatten.

Denne plan blev gennemført. Et fælles debatoplæg blev udsendt (se *DKP-nyt* nr. 6, 2011) og diskuteret på fælles medlemsmøder i Aalborg, Århus, Esbjerg, København og Ringsted i løbet af februar og marts, og den 1. april samledes så trådene på et fælles udvidet landsledelsesmøde i København. Dette møde er refereret i *DKP-nyt* kongres-ekstra april 2012.

Debatten viste, at enigheden mellem de to partiers medlemmer var stor, men at der var nogle få stridspunkter, hvoraf det vigtigste, ikke overraskende, var holdningen til Enhedslisten: Om Enhedslisten er et legitimt politisk arbejdsfelt inden for rammerne af den kommunistiske enhedsstrategi, eller den er et fremmed parti på linje med andre, som vi nok kan støtte ved valgene, men ikke bør engagere os i. Denne uenighed har selvfølgelig sine historiske rødder tilbage i 90'erne, hvor Enhedslisten blev (mis)brugt som en murbrækker af den fløj ("fornyerne"), der tilstræbte en de facto likvidering af DKP, og den kom til at dominere debatten i en grad, så det til sidst blev for meget for de fleste - vel også fordi den hovedsagelig blev ført under den formalistiske synsvinkel, om dobbeltmedlemskab bør være tilladt eller forbudt i det genforenede parti. Ikke desto mindre kom viljen til enhed trods uenighederne til udtryk den ene gang efter den anden, og begge partier nåede uafhængigt af hinanden til den konklusion, at genforeningsprocessen skulle fortsætte, men at der endnu skulle en tilnærmelses- og afklaringsperiode til, før den kunne besluttet formelt. KPID's formand Betty Frydensbjerg Carlsson formulerede på det afsluttende fælles ledelsesmøde den 1. april konklusionen således:

Kongresserne i KPiD og DKP foreslår, at de to partier fortsætter det samarbejde, som har fundet sted gennem de senere år om udadvendte aktiviteter, og sideløbende udbygger samarbejdet partimæssigt gennem afholdelse af fælles studiekredse/skolingsarbejde, afholdelse af fælles medlemsmøder, regionsmøder og lignende, med henblik på en genforening af de to partier. I denne proces søges uoverensstemmelserne afklaret.

KPiD træffer på sin kongres i pinsen beslutning, om partiet ønsker at fortsætte genforeningsprocessen på det opnåede grundlag, og DKP gør det samme tre uger senere. Først når begge kongresser har talt, er genforeningen besluttet, og derefter kan former og tidsramme aftales.

Ungdom, partiliv og medier

En organisering af den kommunistiske ungdom kom i gang allerede inden landsmødet i 2009 og er omtalt i den skriftlige beretning til det landsmøde (se *Skub* nr. 7, 2009). Kort efter landsmødet stiftede de unge den 22. november et egentligt ungdomsforbund, Ungkommunisterne, der holdt sit første ordinære landsmøde i Århus den 14. maj 2011. Efter at have spurgt sig for hos de to partier, om en sådan ordning kunne accepteres, besluttede Ungkommunisterne at blive fælles ungdomsorganisation for DKP og KPiD. Dette skete samtidig med, at genforeningstanken kom på bordet, og var et bevidst bidrag til genforeningsprocessen.

Samarbejdet med KPiD omkring K-festival og nordisk sommerlejr er fortsat, og DKP's 90 års jubilæum i november 2009 blev fejret i fællesskab. Også med KP er der samarbejdet lokalt. Samarbejde mellem alle tre partier på landsplan har været sjældnere, men i 2011 lykkedes det dog de tre partiers faglige udvalg at samle faglige tillidsfolk fra alle tre partier samt Enhedslisten til en række møder, det første i København (Valby) den 14. maj - samme dag som det første landsmøde i den fælles ungdomsorganisation! DKP's faglige udvalg har i det hele taget været meget aktivt i perioden og har orienteret fyldigt om sit arbejde i både *Skub* og *DKP-nyt*, om det faglige fællesmøde således i *DKP-nyt* nr. 3, 2011. Andre af de udvalg, der blev nedsat efter landsmødet, har arbejdet mindre godt: Agitpropudvalget kom aldrig rigtigt i gang, vistnok mest på grund af personlige uoverensstemmelser, og skolingsudvalgets aktivitet gik i stå efter et par møder og et enkelt offentligt arrangement; redaktionsudvalget har været indkaldt et par gange, og det internationale udvalg har heller ikke fungeret optimalt, især på grund af it-problemer på kontoret,

der betød, at international eksktronisk post i en lang periode ikke kunne videresendes til udvalgets medlemmer.

Landsmødets beslutning om at udpege en rejsesekretær blev aldrig ført ud i livet, da det ikke lykkedes landsledelsen at finde de fornødne kræfter til det. Også hjemmesiden har haft problemer, især efter at webmasteren i efteråret 2011 meldte sig ud af partiet og åbnede hjemmesidens debatsektion for en stribe sekteriske angreb på partiledelsen. Landsledelsen nedsatte den 22. januar 2012 et hjemmesideudvalg til at finde en løsning på problemerne, og der arbejdes i øjeblikket på at opbygge en ny hjemmeside under en anden webmaster.

Den af landsmødet besluttede opdeling af bladudgivelsen på et udadvendt *Skub* og et internt medlemsblad, der fik navnet *DKP-nyt*, har derimod været en succes. *Skub*, der nu kun kommer 4 gange om året, har skiftet udseende, og medlemsbladet er efter startvanskeligheder kommet godt i gang. Økonomien i bladudgivelsen er bedret betragteligt, efter at Ditlev Petersen, Midtjydsk Distrikt, har overtaget opsætningen som aktivistopgave. Også distributionen er i det seneste år blevet varetaget af aktivister fra Midtjydsk Distrikt.

Det bør også påtales, at distrikter og afdelinger har været meget tilbageholdende med at bruge medlemsbladet til dets egentlige formål, nemlig meddelelser til medlemmerne. Det samme gælder hjemmesidens aktivitetssektion, der ofte har stået gabende tom. Det er en ting, der bør rettes op på.

Partiets internationale kontakter er vedligeholdt, men knap nok udbygget i perioden. Partiet har deltaget i de kommunistiske verdensmøder ("Athen-møderne"), 2009 i Delhi, Indien, 2010 i Tshwane (Pretoria), Sydafrika, og 2011 igen i Athen, hvor de i sin tid startede. Formandens indlæg på møderne har været offentliggjort i *Skub*, som også har bragt udvalgte dele af mødernes erklæringer.

Udtalelser

Højere dagpenge nu, landsmødet 27. september 2009, *Skub* oktober 2009.

Sagaøen viser vej, landsledelsen 16. januar 2010, *Skub* januar 2010.

Henvendelse til alle demokratisk og socialt indstillede kredse, landsledelsen 17. januar 2010, *Skub* maj 2010.

Nej til industriforliget, Fagligt Udvalg februar 2010, *DKP-nyt* februar 2010.

DKPs faglige udvalg udtaler i forbindelse med forligene på normallønsområdet, Fagligt Udvalg, DKP-nyt marts 2010.
Hvem skal nu betale? Fagligt Udvalg april 2010, DKP-nyt sommeren 2010.
Krisens løsning, forretningsudvalget 6. juni 2010, Skub august 2010.
Afskaffes efterløn øges udbytningen, Fagligt Udvalg, Skub januar 2011.
Lige ret til uddannelse, Fagligt Udvalg 11. december 2010, Skub januar 2011.
Antikommunismen er årsagen (om Utøya-massakren), forretningsudvalgene for DKP og KPID, fællesmødet 7. august 2011, Skub august 2011.
Der er brug for en ny regering med en ny politik, landsledelsen 28. august 2011 i anledning af det netop udskrevne folketingsvalg, DKP-nyt september 2011.

Partiet har været medunderskriver på flere internationale (herunder nordiske) appeller og udtalelser, ligesom partiets holdninger har været fremlagt i *Skub's* ledere. Enkelte distrikter har også udtalt sig ved forskellige lejligheder.

I analysedelen af beretningen er der brugt materiale fra internettidsskriftet Kritisk Debat